

[Iver Poulsen.]

samarbejde, og her er vi fuldstændig enige med den højtærede statsminister.

Men når afgørelsen for eller imod Danmarks indtræden i Det europæiske Fællesskab skal træffes, må det naturligvis være med åbne øjne og i fuld erkendelse af, at selv om Romtraktaten primært er en aftale om økonomisk samarbejde, så har den tillige et videregående politisk perspektiv, hvad der bl. a. fremgår af traktatens præambel — som det jo også er fremhævet fra denne talerstol ved flere lejligheder — og i præamblet står som bekendt, at de kontraherende parter er besluttet på at opbygge grundlaget for en sammenslutning mellem de europæiske folk, som uden ophør gøres stadig snævrere.

Fællesmarkedet er altså et skridt frem mod det europæiske fællesskab. Det er et skridt på vejen mod større europæisk forståelse, en slags europæisk enhed til sikring af den leveform, vi værdsætter, til sikring af fred og frihed.

Skal dette mål nås, er det nødvendigt, at demokratiske tanker og ideer fortsat bliver de udslagsgivende i fællesmarkedets politik, og hertil tror vi at Danmark som medlem af fællesmarkedet vil kunne bidrage positivt.

Den højtærede statsminister nævnte også, at grænselandets forhold ville få en særlig placering, hvis vi kommer ind i fællesmarkedet, og at regeringen vil yde det danske mindretal støtte i dets folkelige, kulturelle og kirkelige arbejde. Den udtalelse er vi meget glade ved, men jeg vil rejse det spørgsmål, om det måske ikke kunne tænkes, at det mindretal, der har været den danske kulturs forpost mod syd gennem så mange år, under de nye forhold ikke kommer til at kræve større støtte end hidtil. Jeg vil bede den høje regering være opmærksom på det forhold, hvis det skulle blive nødvendigt.

Vi betragter naturligvis fællesmarkedsproblemerne med den allerstørste alvor, fordi en lykkelig udgang her vil være af afgørende betydning ikke alene for den nulevende, men også for kommende generationer. Derfor er det også med beklagelse, vi konstaterer, at det store socialdemokrati med de mange trænedede politikere ikke har kunnet tilrettelægge den regeringsomdan-

nelse, som nylig har fundet sted, på anden måde end ved at fjerne den tidligere udenrigsminister, den nuværende statsminister, fra et arbejde, som han har udført med så stor energi og dygtighed på et for landet uhyre vigtigt område, så stor dygtighed, at jeg er sikker på, at det har vundet anerkendelse i praktisk taget hele befolkningen.

Uden i mindste måde at ville forklejne den nuværende højtærede udenrigsminister eller hans evner og dygtighed og gode vilje, uden at ville drage alt dette i tvivl, så er regeringsomdannelsen efter vor opfattelse, set ud fra et helhedssynspunkt, forkert, fordi det i en så afgørende situation som den, vi står i for øjeblikket, altid vil være forkert at skifte heste i vadedstedet. Danmarks største parti, socialdemokratiet, burde efter vor mening have vist større forståelse for helhedens vel.

Jeg vil gerne fremhæve, at den anerkendelse til den højtærede statsminister, som kan ligge i disse udtalelser, er en anerkendelse af praktisk karakter og absolut ikke af politisk karakter.

Naturligvis mener vi, at ingen anstrengelse må spares for at få gennemført aftaler, som kan standse forsøgene med kernevåben og forsøgene på at få gennemført en kontrolleret nedrustning, og vi forstår også godt det hensigtsmæssige i, at det både i det amerikanske og i det sovjet-russiske nedrustningsforslag foreslås, at kredsen af stater, som har selvstændige nationale atomvåben, ikke bør udvides; men denne opfattelse kan og bør efter vor mening ikke begrunde, at der ikke bør placeres atomammuniton på dansk territorium under amerikansk kontrol eller under NATO-kontrol; der er jo ikke tale om selvstændige nationale atomvåben, men kun om anbringelse af NATO-atomammuniton på et NATO-område, og vi finder det stadig uforsvarligt, at den danske ungdom, der i påkommende tilfælde skal forsvare landet, ikke er udstyret med lige så moderne våben, som vi ved modstanderen har.

Det forekommer da også temmelig uhen-sigtsmæssigt, at der her i landet er opstillet Nikebatterier, hvis egentlige værdi netop ligger i, at de er beregnet for atomammuniton, som ikke nu for tiden må placeres ved batterierne, men først efter en betydelig og måske endog meget kostbar forsinkelse